

заемане и отъ гърцитѣ, и отъ картагенцитѣ, и отъ иллирийцитѣ, които се считали отлични корабостроители и мореходци, но всичкитѣ имъ заимствувания носили, както и въ сухопътната войска, отпечатька на римския здравъ, практически смисълъ. Главния видъ и главната сила на флотитѣ имъ били *триремитѣ*, но слѣдъ 2-та пуническа война тѣ вече взели да правятъ, военно-морски кораби и съ по вече рѣдове лопати, особено по 5 (квинквереми). Отношението на гребцитѣ и войницитѣ на всѣки воененъ корабъ въобще било, както у картагенцитѣ, както 3 : 2, т. е. срѣщу $\frac{2}{3}$ отъ първитѣ имало $\frac{1}{3}$ отъ послѣднитѣ. Началството надъ флотитѣ се повѣрявало по вечето пжти на прѣдводителитѣ на прѣвозванитѣ на тѣхъ сухопътни армии или войскови отряди, но по нѣкога (въ този периодъ твърдѣ рѣдко) на особенни прѣдводители (*duumviri*). Римскитѣ флоти, както и другитѣ съвременни, из-

вършвали или бързи прѣминувания на малки разстояния (отъ Италия или Сицилия въ Африка, Испания, Иллирия, Македония и Гърция), или пъкъ по далечни плавания по край брѣговетѣ, при което всѣка нощъ приставали на брѣга и по нѣкога римлянитѣ измѣквали на него корабитѣ и ги заграждали съ укрѣпенъ лагеръ; — а хранитѣ се возили задъ флотитѣ на товарни *кргали* кораби. Въ морскитѣ сражения римлянитѣ въобще прѣдпочитали закачването на абордажъ и боя на корабитѣ, подобенъ на сухопътния, за да рѣшатъ побѣдата въ него съ оржжие — отколкото маневриранieto. А въ войната въобще, като имали по голѣмо прѣвъсходство по сухо, отколкото по море, тѣ се трудили, гдѣто и когато можало, да рѣшаватъ войната съ сухопътни армии, съ съдѣйствието на флотитѣ, а не обратно, и въ всѣки случай сухопътната война прѣдпочитали прѣдъ морската.